

Coś o wilkach

Wilki w swojej obecnej formie istnieją od milionów lat i podczas ostatniego zlodowacenia rozprzestrzeniły się na całym świecie tworząc w drodze ewolucji podgatunki. Zamieszkują wszystkie typy środowiska, od arktycznej tundry i stepów rosyjskich, aż po Azję, Europę, Amerykę czy Bliski Wschód.

Normalnie żyją w ściśle zhierarchizowanych watachach liczących od 5 do 10 osobników. Czasami podczas bardzo srogich zim watahy łączą się w większe stada, ale nigdy nie przekraczają one około 20 sztuk.

Wataha składa się z dwóch bardzo dobrze zorganizowanych hierarchii.

Na czele, której stoi basior i wadera.

Jest to zazwyczaj para alfa i doskonale można ją rozróżnić po dominującym zachowaniu jak i poddańczym reszty stada. Wilki są bardzo terytorialnymi zwierzętami i wielkość swojego rewiru markują znakami zapachowymi i dźwiękowymi.

Taki obszar często jest uzależniony od liczebności osobników i niejednokrotnie zajmuje kilkaset kilometrów kwadratowych. Wilki nie chętnie pozwalają innym watahom wchodzić na własne tereny łowieckie, ale zdarzają się przypadki, że pozwalają im przechodzić przez swoje terytoria w poszukiwaniu nowych terenów. Wilki bardzo łatwo dostosowują się do danego środowiska i ewoluują tworząc coraz to nowsze podgatunki. Nikt tak w zasadzie nie jest w stanie określić, ile jest w tym momencie danych gatunków, a niejednokrotnie różnice w wysokości i masie ciała są ogromne. Tak samo niejednokrotnie różnice

między samcem i samicą sięgają nawet 20 %. Waga dorosłych osobników waha się średnio pomiędzy 25 - 80 kg, ale to nie znaczy, że nie zostały upolowane osobniki znacznie cięższe. Taka sama sytuacja wygląda z wzrostem, gdzie średnio oscyluje on w granicach 60-90 cm. Samica zawsze jest mniej masywna i o około 5 cm niższa od samca danego podgatunku.

Wilki europejskie średnio osiągają wagę 30 - 50 kg i raczej nie przekraczają 75 cm wysokości. Wilki w swoim naturalnym środowisku zazwyczaj nie dożywają 6 miesięcy padając łupem niedźwiedzi czy ptaków łownych. Jeśli jednak uda im się przetrwać wiek szczenięcy to średnia wieku sięga około 8 lat.

W niewoli wilki potrafią przeżyć nawet 20 lat, ale w takim środowisku nie są narażone na tyle niebezpieczeństw, co w swoim naturalnym środowisku.

Rany odniesione podczas polowania, walk terytorialnych czy współplemiennych są najczęstszą przyczyną zgonów. Wilki dojrzewają płciowo w wieku około 2 lat i wtedy zazwyczaj samiec alfa wybiera sobie samice. Tylko stado alfa ma prawo się rozmnażać, ale często zdarzają się przypadki, kiedy inna samica też rodzi młode spowite z innym samcem w stadzie.

Niejednokrotnie dochodzi wtedy do konfliktu i zabicia młodych, ale też i zdarzają się adopcje. Szczeniaki rodzą się po około 63 dniach ciąży zazwyczaj w wykopanej lub zaadaptowanej norze, ślepe, głuche i ważące niespełna pół kilograma. W skład ich pożywienia wchodzi głównie zwierzęta kopytne

jak i okresowo jagody, młode korzonki, kora. Często zdarzają się polowania na zwierzęta gospodarskie, co wynika z faktu, że wilki chwytają najczęściej zwierzęta osłabione czy chore, a tak zachowują się właśnie zwierzęta domowe. Jednak ich niechęć do kontaktów z człowiekiem i ich uzasadniona obawa przed ludźmi, którzy nie wykazują żadnej chęci współżycia z tymi zwierzętami często nakazuje im szukania zupełnie innego pożywienia. Jednak za sprawą człowieka ich tereny łowieckie zaczynają się kurczyć jak i też znacznie zmniejsza się liczebność dzikiej zwierzyny. To rodzi prześladowania i powolne wymieranie populacji wilczej.

Charakterystyka:

Uszy: małe, zaokrąglone, dość grube, dużo pokrył futrem wewnątrz Proste już u kilku tygodniowego malucha.

Oczy: szkliste i świecące, w kształcie migdała, w skośnej oprawie osadzone blisko siebie w jednej linii. Koloru żółtego, zielonego, pomarańczowego albo bursztynowego o bardzo intensywnym spojrzeniu.

Obecność guaniny powoduje, że oczy wilka świecą w ciemności odbijając światło księżyca.

Nos: zawsze czarny, nie goździk albo cętkowany. Bardzo ważny dla celów komunikacji. Jest doskonale widoczny z daleka. Doskonały narząd zmysłu węchowego.

Zęby: długie kły i zgryz nożycowy. Doskonale nadają się do rozszarpywania ofiary jak i miażdżenia twardych kości.

Głowa: duża w proporcji do ciała. Pysk jest długi i zwęża się, w przeciwieństwie do zadartego nosa. Czoło jest bardzo płaskie

Zad: prosty, bez żadnych pochyłości.

Ciało: wydłużone, wysokie i wąskie.

Nogi: bardzo długie do ogólnej wielkości. łopatki-jak zobaczymy na plecach - powinny być blisko razem, powodując trzymanie przednich łap blisko siebie i klatki piersiowej. Palce u nogi wskazujące nieznacznie ustawione ukośnie poza linią ciała. Tylnie nogi rozstawione. Niezwykle długie pęciny.

Łapy: nieproporcjonalnie wielkie. Palce u nogi są bardzo długie i ogólnie odcisk stopy jest bardziej wydłużony. Futro między palcami u nogi. Paznokcie u nogi i podkładki łap są czarne.

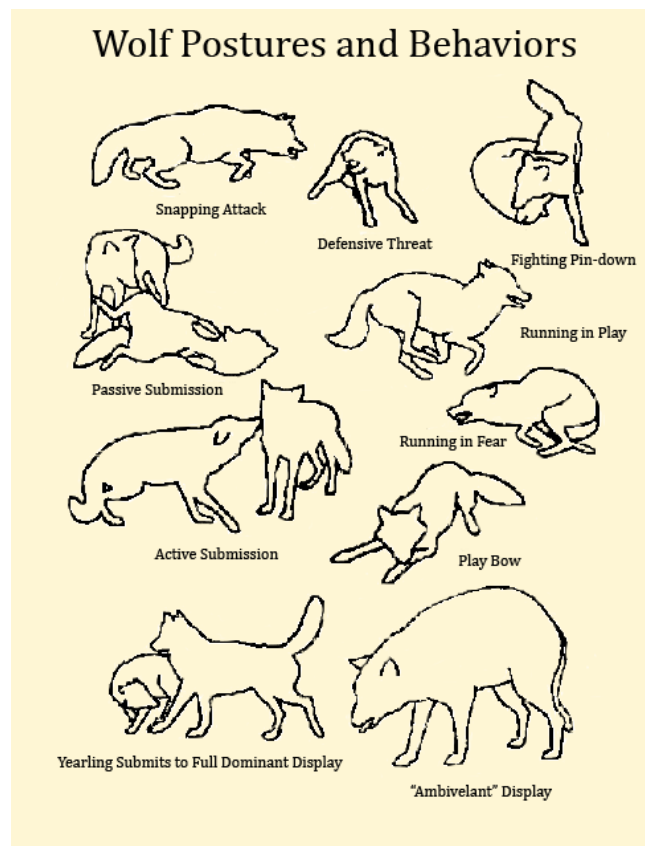
Ogon: prosty i krzaczasty. Wygląda jak szczotka butelki. Maksymalnie do 50 cm.

Futro: podwójna okrywa. Sztywne, długie z filtrem zewnętrzne włosy; gęsty podszerstek; ma grzywę/kryzę dookoła szyi i dłuższe "peleryny " włosy na odwrocie (blisko szyi). Posiada sztywne jak drut płaszcz w lato, które rośnie tworząc gruby miękki płaszcz na zimę. Umaszczenie może być od białego po odcienie brązów, rudości, czerni. Zazwyczaj nie jednolite, ale symetrycznie ubarwione.

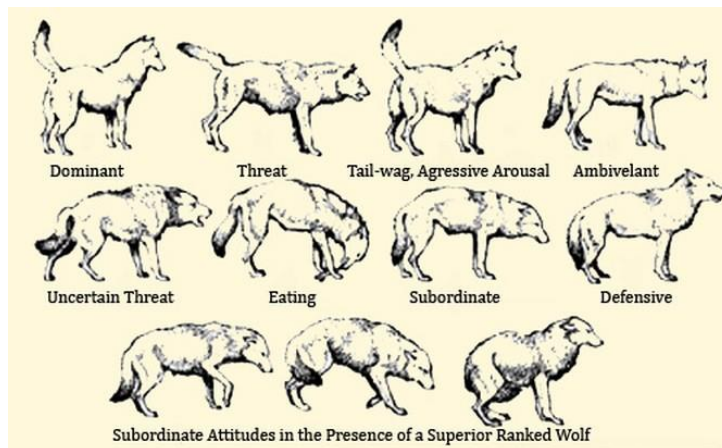

Wilk komunikacja.

Komunikacyjne sygnały wizualne wilka składają się głównie z języka ciała. Podobnie jak ludzie tak też i psy pokazują swoje emocje za pomocą różnych wyrazów „twarzy „. Dokładnie w ten sam sposób komunikują się wilki i wilczaki czechosłowackie, a maska podkreślająca rysy pyska daje nam lepszą możliwość obserwacji mimiki. Ludzie uśmiechają się, kiedy są szczęśliwi, a nasze psy czasami zakładają "szczęśliwą twarz" śmiejąc się do nas. Zadowolony wilk ma otwarty pysk z luźno wiszącym językiem i uszami ustawionymi do przodu. Jego oczy są wesołe. Innymi emocjami, które są wyrażane przez wyraz pyska jest nieufność, zagrożenie, lękliwość, strach, obawa czy uległość. Wilk, jeśli czuje się zagrożony zaczyna marszczyć nos, otwiera pysk obnażając przy tym zęby i ściągając wargi ustawia odpowiednio uszy. Często przy takim zachowaniu słyszymy warczenie. Wilk czujący się niepewnie, zazwyczaj popiskuje, kładzie uszy, pysk ma zamknięty. Wilk do komunikacji zawsze używa mimiki pyska, mowy ciała i ustawia odpowiednio ogon. Groźny wilk nie tylko obnaża zęby warcząc, ale też stawia sierść i ogon sprawiając wrażenie większego. Wilk czując się zagrożony pokazuje uległość, obniża pozycję ciała, a jego ogon zawija się pod siebie. Często w sytuacji zagrożenia może też przewrócić się na bok, pokazując swoją bezradność i stając się mniejszym uległym.

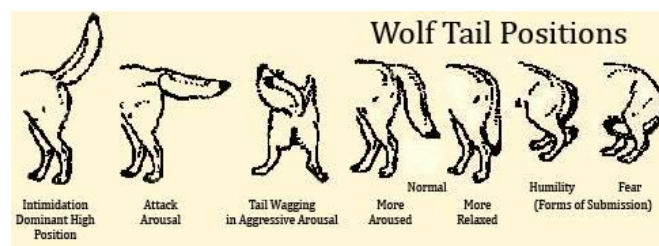
Źródło : <http://1onewolf.com/lakota/Wolf/communicate.htm>

Źródło : <http://1onewolf.com/lakota/Wolf/communicate.htm>

Język ciała jest narzędziem komunikacji dla wilka tak jak dla człowieka postawa i gesty, które wyrażają nasze intencje i uczucia. Wilk również używa języka ciała do komunikacji. Ta waha się od subtelnych sygnałów, takich jak lekkie przesunięciem ciężaru ciała do położenia się na plecach na znak uległości.

Wilk dominujący zawsze będzie chodził pewnie z wysoko podniesioną głową, patrzył w kierunku innych wilków jak też często miał wyprostowany ogon do góry czy podniesioną sierść. Może on przy tym zacząć ustawiać innych członków stada obnażając zęby, marszcząc czoło czy stawiając uszy do przodu, a przy tym często kłaść przednią łapę na osobniku podległym. Wilk uległy zawsze będzie miał obniżoną pozycję ciała, obniżoną pozycję ogona, uszy położone do tyłu jak też może i posikiwać na siebie. Taki osobnik zawsze będzie się poruszał wolniej, małymi krokami w kierunku bardziej dominujących członków stada.

Postawy ciała u wilków możemy podzielić w następujący sposób.

Dominacja (dominance)– osobnik dominujący stoi na sztywnych wyprostowanych nogach, ma uszy stojące do przodu, często podniesioną sierść, ogon ustawiony do góry.

Submission (akt iwe - aktywna) – Osobnik taki obniża pozycję swojego ciała, chowa uszy do tyłu, obniża ogon, podlizując osobnika dominującego, ale obniżając przy tym zad.

Submission (passive - pasywna) – Osobnik taki często kładzie się na grzbiecie obnażając swoje gardło i brzuch . To zachowanie jest dużo bardziej intensywne jak wcześniejsze, bo towarzyszy mu skowyt (płacz)

Gniew (angry) - Uszy wilka są wtedy wyprostowane, wargi ściągnięte, obnażone zęby i może towarzyszyć takiemu zachowaniu warczenie.

Strach (fear)- Przestraszony wilk stara się sprawiać wrażenie mniejszego, mniej widocznego. Uszy spłaszcza w dół na głowie i może mieć schowany między nogami ogon. Często ze strachu może wydawać krótkie dźwięki tak jakby szczeakał. Ogon, może być schowany między nogi, jak u uległego wilka.

Agresja (aggression)- Wilk wtedy zaczyna warczeć i podnosić futro. Często może przykucać szykując swoją pozycję do ataku.

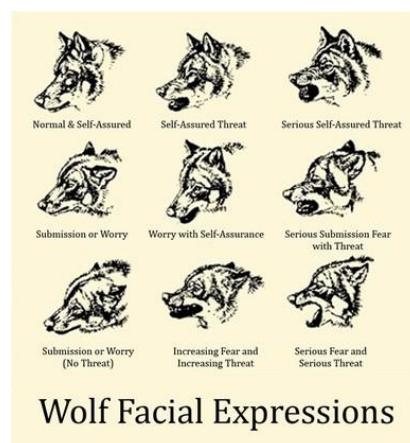
Nieufność (suspicion) – Wilk kładzie po sobie uszy, jego oczy robią się mniejsze, a ogon zwisa swobodnie na dół.

Relaxedness (zrelaksowany) – Często wilk przyjmuje wtedy pozycję sfinksa lub kładzie się na boku, jego ogon jest swobodny, nie okazuje żadnych sygnałów pobudzenia.

Szczęście (happiness)- Zadowolony wilk cieszy się całym ciałem, macha ogonem, ma otwarty pysk, język na wierzchu i ogólnie jest w radosnym nastroju.

Polowanie (hunting) – Całe ciało wilka jest wtedy napięte , a jego ogon wyprostowany i ułożony w poziomie.

Zabawowość (playfulness)- Wilk podczas zabawy przypomina zabawny psów. Sprawia wrażenie jakby tańczył, jego ogon jest radosny, macha nim wysoko, baraszkuje kładąc przednią część ciała na ziemi zapraszając do zabawy.

Źródło : <http://1onewolf.com/lakota/Wolf/communicate.htm>

Zabawa jest głównym elementem życia wilka. Wilcze szczenięta uczą się w ten sposób umiejętności, które potem pomogą im w ciągu całego życia.

Nabierają w ten sposób umiejętności komunikacyjnych, uczą się jak polować, walczyć. Często hierarchia w stadzie jest określana poprzez zabawę, wilki uczą się zachowań dominacyjnych jak i uległych wobec innych członków stada.